

sikkerhed for kampagne mod ludomani og sikkerhed mod aggressiv reklame, skulle regeringen jo i sit svar, når man efterlever forslaget, komme med regeringens indvendinger og forslag til, hvordan man kan begrænse alle de faremomenter, der er ved spil.

Men det, der får mig herop, er to spørgsmål: Når regeringen – hvad jeg sådan set godt kan forstå – gerne vil fastholde spillemonopolet, fordi det er et fantastisk godt instrument til støtte af kultur og idræt og ungdomsarbejde, agter regeringen så i det mindste ikke at tage et initiativ over for andre EU-lande, så der kan blive lavet en fælles EU-ordning, som sikrer, at indtægterne fra spil udelukkende går til almenyttige formål og ikke kan gøres til genstand for almindelig spekulation? Det er det ene.

Kl. 19.10

Det andet er angående de meget faretruende bemærkninger, ministeren kom med om servicedirektivet: Skal de forstås sådan, at hvis servicedirektivet bliver vedtaget i den rene form, bliver det sådan, at hvis et spil er anerkendt i ét EU-land, skal det kunne distribueres til et hvilket som helst andet EU-land og udelukkende kontrolleres af det land, hvor spiludbyderen bor?

(Kort bemærkning).

Skatteministeren (Svend Erik Hovmand):

Jeg vil slet ikke begive mig ind i en diskussion af det servicedirektiv, som foreløbig kun foreligger på skitseplan og slet ikke er fremme i nærheden af beslutningsfasen.

Til gengæld vil jeg gerne svare på den anden del af hr. Ole Sohns spørgsmål, nemlig spørgsmålet om forholdet til andre lande i relation til Kommissionen: Som jeg fremhævede i mit indlæg, har vi allerede taget kontakt til en række lande, som er i præcis den samme situation som Danmark. Jeg føler mig ganske overbevist om, at der i Europa vil være stor forståelse for, at inden for en række områder skal spil være en national opgave, som skal tilgodese almenyttige formål, og jeg føler mig ret overbevist om, at vi til syvende og sidst havner i en situation, hvor der er en fælles forståelse for, hvordan man tackler ikke blot den situation, men også den anden situation, som hr. Mikkel Dencker og andre ganske rigtigt har været inde på, nemlig spørgsmålet om det grænseoverskridende spil på internettet.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Med hensyn til spil på internettet har hr. Mikkel Dencker jo dokumenteret, at reglerne bliver overtrådt i dag. Der er jo reklamer i danske aviser, og hvad agter ministeren at gøre ved det?

Jeg synes altså, der er en laden stå til-holdning over for et stærkt stigende problem. Hvis spillet udvikler sig på en sådan måde, at det bliver genstand for almindelig spekulation, og at der ikke bliver lagt bånd på den måde, spillet kan udvides på, går tingene altså fuldstændig grasset, og det har ingen nogen interesse i, heller ikke regeringen.

Derfor mener jeg sådan set, det er utrolig væsentligt, at regeringen udviser rettidig omhu – det gør den jo ikke så ofte, men i hvert fald i denne sag – og forbereder sig på, hvad der kan ske, hvis Gambellidommen vælter de andre ländes spilleordninger. Jeg kan ikke se, hvorfor Kommissionen ikke skulle gå til angreb på andre lande, når den gik til angreb på Italien.

(Kort bemærkning).

Skatteministeren (Svend Erik Hovmand):

For det første vil jeg sige, at Gambelli og Italien er noget helt andet end Danmark.

For det andet vil jeg sige, at med hensyn til at tingene udvikler sig, kan jeg forstå, at hr. Ole Sohns opfattelse af regeringens aktivitet nærmest er, at vi sidder med hænderne i skødet. Men det hænger jo ikke sammen med det, jeg har sagt. Jeg er ked af, at hr. Ole Sohn ikke har lyttet, for nu har jeg sagt tre gange fra denne tallerstol, at vi for længst har etableret kontakt til en række lande om de spørgsmål, vi drøfter her.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg synes, at skatteministeren i både sin argumentation og sin konklusion svarede rigtigt, og jeg er enig i hovedindholdet af ministerens svar. Men jeg ved ikke, om det var en pligtsætning, han havde indbygget i sit svar. Det lød noget i retning af, at selvfølgelig går jeg ind for en liberalisering af spillemarkedet, men osv. osv.

Derfor vil jeg godt spørge skatteministeren, om selv et så liberalistisk sindet menneske som skatteministeren ikke kan se eksempler på, at liberalistisk politik vil have så store skadevirkninger, hvis den bliver ført ud i livet, at selv en skatteminister må sige: Det vil vi selvfølgelig ikke acceptere, her har vi et område, hvor der må findes andre metoder end dem, en liberalist nor-